

ΟΛΗ Η ΠΟΛΗ ΤΟ ΞΕΡΕΙ. Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΕΤΑΙ

Τα ξημερώματα του Σαββάτου πολυάριθμες αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στην κατάληψη του Ευαγγελισμού. 10 σύντροφοι και συντρόφισσες συνελήφθησαν, ένας εκ των οποίων -κι ενώ ήταν δεμένος με χειροπέδες- βρέθηκε από την ταράτσα του κτιρίου στο κενό, και αυτή τη στιγμή είναι ακόμα στο νοσοκομείο. Ο χώρος ξεκίνησε να σφραγίζεται άμεσα με λαμαρίνες, ενώ οι σύντροφοι μεταφέρθηκαν στη ΓΑΔΗ, όπου τους απαγγέλθηκαν κατηγορίες, με τον τραυματία σύντροφο να κρατείται ξεχωριστά και να μην λαμβάνει αρχικά την απαραίτητη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Έξω από το κτήριο υπήρξαν δυναμικές αντανεκλαστικές αντιδράσεις, με αποτέλεσμα τη σύλληψη ενός ακόμη συντρόφου. Αντιδράσεις που συνεχίζονται και τις επόμενες μέρες.

Οι πρώτες δημόσιες πληροφορίες για ενδεχόμενη εκκένωση είχαν κυκλοφορήσει στις 20 Σεπτέμβρη, με δηλώσεις του Γενικού Γραμματέα Ανώτατης Εκπαίδευσης και πρώην Πρύτανη του Πανεπιστημίου Κρήτης Οδ. Ζώρα, για εκκένωση και «αξιοποίηση» του κτηρίου. Έτσι, την Πέμπτη 28 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε παρέμβαση με κείμενο στη διαδικτυακή Σύγκλητο του Πανεπιστημίου, στην οποία ο πρύτανης Γ. Κοντάκης -που βρισκόταν εκείνη την ώρα στο Ρέθυμνο- είχε ειρωνικό ύφος και απέφυγε να πάρει θέση.

Μετά την εκκένωση, που πραγματοποιήθηκε λιγότερο από δύο μέρες μετά την παρέμβαση, τόσο ο Ζώρας όσο και ο Κοντάκης ήταν εξαφανισμένοι, με την Πρυτανεία να αποφεύγει να βγάλει κάποια ανακοίνωση και τον τελευταίο να μην έχει το σθένος να αναλάβει την ευθύνη για τις επιλογές του. Φυσικά δεν γινόταν να κρύβεται για πάντα, καθώς είναι πλέον γνωστό πως από τις 20 Ιουλίου η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου είχε ζητήσει, με δικές του ενέργειες, την εκκένωση του Ευαγγελισμού.

Το τάιμινγκ που επιλέχθηκε για την εκκένωση, δύο μήνες μετά, και μια βδομάδα πριν τη διεξαγωγή των δημοτικών εκλογών, δεν είναι μάλλον τυχαίο. Ο απερχόμενος δήμαρχος τελειώνει τη θητεία του και αποφεύγει να κάνει ιδιαίτερες τοποθετήσεις για το ζήτημα. Βασικός υποψήφιος (και πρώην γενικός αρχηγός της Αστυνομίας) δηλώνει πως δεν είναι ο ίδιος δήμαρχος και πως δεν γίνεται να συσχετίζεται. Ενώ άλλος αποφεύγει να πάρει θέση αλλά κάνει συνάντηση με τον Κοντάκη, ο οποίος δηλώνει πως μετά τις εκλογές θα ξεκινήσει επαφές για να εξασφαλίσει χρηματοδότηση. Και κάπως έτσι όλοι προσπαθούν να αποφύγουν οποιαδήποτε ευθύνη και το πολιτικό κόστος που συνεπάγεται η εκκένωση ενός ιστορικού πολιτικού χώρου, που είναι ενεργός και ζωντανός για 21 χρόνια, και αποτελεί ορόσημο για το κίνημα αλλά και την πόλη του Ηρακλείου.

Τυχαία δεν θεωρούμε ούτε την τρίτη απόπειρα εκκένωσης που πραγματοποιήθηκε ταυτόχρονα στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου στην Αθήνα, που παρουσιάστηκε από ΜΜΕ ως μία κοινή ενέργεια στα πλαίσια της “απόδοσης των πανεπιστημιακών χώρων στην κοινωνία”. Η -για ακόμα μία φορά- ταυτόχρονη επίθεση σε χώρους του αγώνα αποτελεί συνειδητή κρατική πολιτική και ατζέντα.

Μια επιλογή που γίνεται σε μια συγκυρία που το ελληνικό κράτος και κεφαλαίο ευθύνονται για δεκάδες νεκρούς, και που οι θάνατοι και οι καταστροφές έχουν γίνει κανονικότητα. Από τους απανθρακωμένους μετανάστες στον Έβρο μέχρι τους πνιγμένους στο Θεσσαλικό κάμπο (σε μία περιοχή που τρία χρόνια μετά από άλλη μία καταστροφή, δεν είχαν πραγματοποιηθεί ακόμα τα απαραίτητα έργα προστασίας τα οποία κόστισαν εκατομμύρια). Από εκατοντάδες δολοφονημένα ζώα και κατεστραμμένα χωριά, μέχρι τεράστιες καμένες αγροτικές εκτάσεις και περιοχές Natura. Σε μία περίοδο, που το κόστος ζωής αυξάνεται ασταμάτητα και δεχόμαστε συνεχή επίθεση σε όλους τους τομείς: από την ισοπέδωση των εργασιακών δικαιωμάτων και τη νομική επίθεση στην οργάνωσή μας στους χώρους εργασίας, ως την καταστολή σε συγκεντρώσεις που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις τους και τους εκατοντάδες πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας.

Όσο οι γειτονιές μας γεμίζουν airbnb και προσανατολίζονται όλο και περισσότερο στα έσοδα από τους τουρίστες, την ίδια στιγμή που μετανάστριες πνίγονται στο Αιγαίο, όσο επενδυτές αγοράζουν ολόκληρα μπλοκ κατοικιών, ενώ άνθρωποι της τάξης μας καλύπτουν με το ζόρι τα όλο και αυξανόμενα έξοδα της στέγασης ή αναγκάζονται να μετακομίσουν σε άλλες γειτονιές, οι καταλήψεις καλύπτουν την κοινή μας ανάγκη για αξιοπρεπή διαβίωση. Σε μια κοινωνία που υπάρχουν χιλιάδες άδεια σπίτια και άνθρωποι χωρίς στέγη, οι καταλήψεις αμφισβητούν στην πράξη την έννοια της ιδιοκτησίας και τη δυνατότητα των λίγων να την αξιοποιούν για να γίνονται συνεχώς πλουσιότεροι, και αποτελούν παράδειγμα συλλογικής ζωής, **Το θέμα δεν ήταν ποτέ αν είναι “νόμιμες” ή “παράνομες”, αλλά ότι είναι δίκαιες και αναγκαίες.**

Η επίθεση σε αυτές δεν είναι αποκομμένη από τη συνολικότερη επίθεση στην κοινωνία και στους αγώνες που αναπτύσσονται, στους δρόμους, τα πανεπιστήμια, τις φυλακές και τους χώρους εργασίας. Οι καταλήψεις δεν είναι

απλά κτίρια, αλλά αποτελούν χώρους οργάνωσης και αγώνα. Κομμάτι της αντίστασης στη δυστοπική πραγματικότητα που ζούμε, ενάντια στην εξατομίκευση, την απάθεια, και στο ακόμα χειρότερο μέλλον που ετοιμάζουν οι κυρίαρχοι για εμάς. Είναι χώροι στους οποίους αμφισβητούνται έμπρακτα οι αξίες του καπιταλισμού, ενώ διατηρείται η μνήμη των αγώνων που έδωσαν οι εκμεταλλευόμενοι στο παρελθόν, ώστε να την αξιοποιήσουμε στο σήμερα, στους δικούς μας αγώνες. Οι επιθέσεις σε αυτές, όπως τώρα στον Ευαγγελισμό ή οι εκκενώσεις στα Ζιζάνια και το Άνω-Κάτω στην Αθήνα το καλοκαίρι, τη στιγμή που η μισή Ελλάδα καιγόταν, είναι κομμάτι της συνολικής προσπάθειας κράτους και κεφαλαίου να χτυπήσουν τον εσωτερικό εχθρό, να φιμώσουν οποιαδήποτε φωνή αντιστέκεται και απειλεί την κυριαρχία τους, αλλά και κινήσεις εντυπωσιασμού, για να κρύψουν τα αδιέξοδα του καπιταλισμού, και να μας αποπροσανατολίσουν από τα πραγματικά μας προβλήματα.

Οι δικαιολογίες που χρησιμοποιήθηκαν αρχικά περί «αξιοποίησης» του κτηρίου ως φοιτητικές εστίες και στη συνέχεια ως «πολιτιστικό χώρο» δεν είναι παρά προφάσεις. Αφενός πρόκειται για ψέματα για να χειραγωγήσουν την κοινή γνώμη, όπως μπορεί να δει κάποιος από την ιστορία τόσων πρώην καταλήψεων. Πρόχειρα-πρόχειρα μπορούμε να σκεφτούμε την κατάληψη Δέλτα στη Θεσσαλονίκη (κέντρο των φοιτητικών αγώνων τη δεκαετία του 2000, που εκκενώθηκε υποτίθεται για να ξαναγίνει εστίες και έκτοτε ρημάζει), την κατάληψη Ορφανοτροφείου απ' όπου ξεσπιτώθηκαν ντόπιοι και μετανάστριες για να γίνει «κέντρο αποκατάστασης» και τελικά κατεδαφίστηκε, τη Mundo Nuevo όπου μιλούσαν για κέντρο απεξάρτησης και αντ' αυτού είναι ένα κτήριο κλειστό με λαμαρίνες, το Στέκι στο Βιολογικό που θα γινόταν βιβλιοθήκη, και τόσες ακόμα... Οι φαιδρότητες περί ενδιαφέροντος για το κτίριο φαίνονται και από την απόφαση της Πρυτανείας να εισηγηθεί την εκκένωσή του το καλοκαίρι, όταν γινότουσαν (για τρίτη φορά τα τελευταία χρόνια) εργασίες αποκατάστασης. Εργασίες που πραγματοποιήθηκαν με τον κόπο και τους πόρους του κόσμου που δραστηριοποιείται σε αυτό, και αλληλέγγυου κόσμου από την Ελλάδα και το εξωτερικό, για την ασφάλεια τόσο του Ευαγγελισμού, όσο και της γειτονιάς.

Αφετέρου οι καταλήψεις δεν γίνεται να «αποδοθούν στην κοινωνία», γιατί αξιοποιούνται ήδη από αυτήν. Πριν από 21 χρόνια μπήκαμε σ' ένα κτήριο-ερείπιο, που αποτελούσε κίνδυνο, αφού ήταν παρατημένο από δεκαετίες να σαπίζει, και είχε καταλήξει κυριολεκτικά μια εστία μόλυνσης. Απ' ότι φαίνεται αυτά δεν ενοχλούσαν όσο η πολιτική μας δράση· όσο η αλληλεγγύη, η αυτοοργάνωση, και ο αδιαμεσολάβητος αγώνας, που αποτελούν ξεκάθαρη απειλή για το σύστημα εξουσίας που βάζει το κέρδος πάνω από τη ζωή. Με τις δυνάμεις μας, και χωρίς την βοήθεια κανενός, αντιεραρχικά και αυτοοργανωμένα, καταφέραμε να κάνουμε ένα ετοιμόρροπο κτίριο βιώσιμο και λειτουργικό. Το μετατρέψαμε σε έναν χώρο ζωντανό και ανοικτό προς την κοινωνία, μέσα απ' τον οποίο όλα αυτά τα χρόνια έχουν λάβει χώρα ποικίλες πολιτικές, πολιτιστικές και κοινωνικές εκδηλώσεις. Ο Ευαγγελισμός δεν μπορεί να γίνει "πολιτιστικός χώρος εκδηλώσεων", όπως δηλώνουν, όταν υφίσταται ήδη εδώ και 21 χρόνια ως τέτοιος. Μέσα στο κτίριο λειτουργούν σε μόνιμη βάση αυτά τα χρόνια κινηματικό βιβλιοπωλείο και δανειστική βιβλιοθήκη. Αυτοοργανωμένο καφενείο, γυμναστήριο και ξυλουργείο. Γίνονται βιντεοπροβολές, στεγάζονται συνελύσεις και συλλογικότητες, ενώ αυτές τις μέρες συνεχίζονται η συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης για τους πλημυροπαθείς στη Θεσσαλία. Αυτός είναι ο Ευαγγελισμός. Ένας χώρος ανοιχτός στην κοινωνία, αλλά και σε όσες αποκλείονται από αυτήν, και οι μόνοι που μπορούν να τον αξιοποιήσουν είναι τα υποκείμενα που δραστηριοποιούνται σε αυτόν.

Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια. **Θέλουμε να καταστήσουμε ξεκάθαρο από την στιγμή που μας βγάλατε έξω, ότι από εδώ και πέρα το έργο σας θα είναι δύσκολο και όλοι οι υπεύθυνοι -από το κράτος μέχρι την Πρυτανεία- θα πληρώσετε το πολιτικό βάρος όσων επακολογήσουν.** Ας μην έχει κανείς εμπλεκόμενος την ψευδαίσθηση ότι έχουν να κάνουν με 10-20 καταλήψεις. Ο Ευαγγελισμός ήταν οι άνθρωποι που υπήρξαν εδώ, οι άνθρωποι που υπάρχουν τώρα και θα προσπαθήσουμε να είναι και οι άνθρωποι που θα έρθουν στο μέλλον. Άνθρωποι που οργανώνονται οριζόντια και από τα κάτω για τη δημιουργία ενός δυναμικού, δραστήριου και πολύμορφου κινήματος, που χρόνια τώρα έχουν μάθει να αγωνίζονται και να αντιστέκονται, και ξέρουν πολύ καλά πως να αντιδράσουν και σε αυτή τη νέα απειλή. Να είστε σίγουροι πως οι αγώνες και η αλληλεγγύη δεν θα προέλθουν μόνο μέσα από τα σύνορα του Ηρακλείου, αλλά όπως και κάθε φορά που κάποιος κατελιμμένος χώρος απειλείται, θα υπάρξουν αντιδράσεις από όλη την Ελλάδα, απ' όλες τις υπόλοιπες καταλήψεις και τον κόσμο του αγώνα.

Δεν πρόκειται να κάνουμε ούτε βήμα πίσω, μέχρι να ξαναπάρουμε τον Ευαγγελισμό. Και θα το κάνουμε.